

40. Raamattuluento: Mykkä henki

Tervetuloa
Rukous

Puhumattomuus

Tämä maailma on monenlaisen puhetulvan keskellä silti mykkyyttä täynnä. Vaikka puhetta ja viestintää on paljon, valtavat ongelmat ja ahdingon labyrintit ovat syntyneet ja pysyvät pystyssä mykkyuden ja puhumattomuuden hengen tähden. On asioita ja tapahtuneita vääryyksiä, joita ei voida paljastaa tai korjata puhumattomuuden hengen vuoksi. Siksi ne pysyvät voimassa ja muutosta ei tapahdu. Monet rikokset ja vääryydet ovat korjaamatta, koska niistä puhuminen on estetty, tai se on kerta kaikkiaan kiellettyä. Joku, tai jatkut estävät sen. Puhumattomuuteen liittyy myös paljon pelkoja. Pelko estää puhumasta. Mykkä henki ja pelot kuuluvat yhteen. Tämä kaikki kuuluu suureen ahdistuksen maailmaan, jota hallitsee tyranni: mykkyuden ja pelon henki. Vääryyden vallat pysyvät voimissaan ja niitä pidetään yllä, sillä puhuminen on tehty tyrannin tahdosta mahdottomaksi. Minkälaisen vapauden juhla syntyisikään, jos tämä mykkyuden herra tulisi kaadettua? Tämä herra kuitenkin on näennäisen puhetulvan keskellä.

Tämä inhottava hallitsija hallitsee myös kristillisen kentän, kuten seurakuntien ja pienempienkin yhteisöjen elämää. Niissä kuiskitaan: ”Eihän sitä saa ääneen sanoa”, ”ei siihen voi kajota, koska joku saattaa loukkaantua”, ”ethän kerro, vaikka minä sen sinulle hiljaa sanon?” Nämä ovat tuttuja virkkeitä myös hengellisessä elämässä ja ovat sitomassa vapauden kädet. Kukaan ei paljasta salaisuuksia. Mykkä henki estää sen. Näin se on, vaikka Jeesus sanoo: ”*Ei ole kätköä, joka ei paljastu, eikä salaisuutta, joka ei tule ilmi. Niinpä se, mitä te sanotte pimeässä, kuullaan päivänvalossa, ja mitä te neljän seinän sisällä kuiskaatte toisen korvaan, se kuulutetaan julki katoilta.*” (Luuk. 12: 2,3). Tai hän sanoo: ”*Älkää siis pelätkö ihmisiä. Ei ole kätköä, joka ei paljastuisi, eikä salaisuutta, joka ei tulisi ilmi. Minkä minä sanon teille pimeässä, se julistakaa päivänvalossa, ja mitä kuulette korvaanne kuiskattavan, se kuuluttakaa julki katoilta.*” (Matt. 10:26,27). Silti moni mykkä salaisuus säilyy salaisuutena. Paljon katkeruutta, pelkoa ja epäoikeudenmukaisuutta kätkeytyy sysimustaan pimentoon puhumattomuuden ja mykkyuden synkän verhon taakse. Puhumattomuus hallitsee suurta osaa monen elämää.

Suomalainen mykkyys

Erityisesti suomalaiseen historiaan, sen kansan sieluun ja sen vallitsevaan elämään, kuuluu puhumattomuuden ja kaikkialla vaikuttavan mykkyuden synkkä muuri. Monet kovat koettelemukset ovat keskellämmme kätkeytyneinä keskustelemattomuuden linnakkeiden takana.

Me olemme erityisen mykkää kansaa. Mykkyyttä on joka rintamalohkolla. Tällaisessa linnakkeessa ja sen muurien vankina elämä on raskasta. Mykkä henki jakaa ihmisiä myös eri leireihin ja pilttuisiin. Niiden keskinäisissä suhteissa vallitsee usein vihamielinen ja kyräilevä henki. Suomalaisen työelämänkin piirissä, jossa esimerkiksi työnjohtaja ei puhu päiväkausiiin mitään, on paljon henkistä ahdistusta. Juroituksen henki vaikuttaa sen, että ilmapiiri on pahoin myrkyttynyttä. Siellä on aina jonkinlainen ahdistustila menossa. On paljon sairautta ja alemmuuden tuntoa. On paljon

kipuaja, jotka olisivat estettävissä. Paljon rahaa säästyisi, kun opittaisiin puhumaan ja terveellä tavalla kommunikoimaan. Erityispiirteemme meillä on, että kommunikointimme tapahtuu pääosin pelkästään viestintätekniikan välityksellä. Suora Face to Face, eli kasvokkain -kontakti ei tahdo luonnistua mykässä kulttuurissamme. Emme uskalla katsoa toisiamme silmiin aidolla tavalla ja kuunnella tai puhua. Tarvitaan siis vaikkapa Nokia communicators -laitteet, että kommunikointi onnistuu.

Muutama sana suomalaisesta viihteestä: Kotimaisissa viihdesarjoissa, TV:ssä, tai muussa mediassa valtaosin ohjelmat muodostuvat valtaosin riitelystä, uhkailusta, tappeluista ja tietenkin juopottelusta. Sarjassa pitää olla mukana viinaa, karkeaa sukupuolihurjastelua, ainakin yksi kylähullu, ja muuta hölmöilyä ja töpeksintää. Sen ajatellaan olevan viihdettä ja hauskaa. Muuta formaattia ei ole tarjolla. Aito ilo ja viihtyvyys ovat hakusassa. Muuta harvoin osataan tarjota. Terve ja kaunis, rauhallinen ja rentouttava viihde on lähes kokonaan pois suljettu. Sitä on tarvitsijan etsittävä kotimaisen viihteen ulkopuolelta. Suomalaisten sarjojen tekijät puolustelevat asiaa sillä, että näissä sarjoissa kuvataan tavallista arkielämää. Pitää kuitenkin heti kysyä, miksi esitetään? Eikö ole mitään muuta tarjolla? Eikö riitä, että arkielämä, joka on noin pahoin hakoteillä, pitää olla vapaa-ajallakin noin näyttävästi esillä. Tekijät eivät näy tuntevan muuta elämäntapaa. Mutta kuka tällaisia ohjelmia tarvitsee? Niin no, kyllä kai niitä pitää sen tähden olla, kun ei muuta mallia edes tunneta. Mutta tämä kaikki tällainen juontuu mykkyuden pimeästä maailmasta. Tunnemaailma on siinä elämisen muodossa sairastunutta, tunneherkkyys on vierasta. Kiroilu, siunailu ja sukupuolielinten erilaiset nimitykset ovat tulleet sanastoon kauniin puheen korvikkeeksi. Karkeus ja likaisuus ovat päivän trendi. Näin on ainakin nuoremman polven keskellä. Nyt on poppia tyhmyys ja osaamattomuus. Surullista on tietenkin se, että tällainen törky on monille suomalaisille parasta viihdettä. Siihen on totuttu ja siihen kasvettu. Mutta tuosta kaikesta seuraa kuitenkin huono itsetunto, häpeä ja alamittaisuus, rähinä ja metsäläisyyden monet tuntomerkit.

Tällaisessa maailmassa on samantekevää onko ihminen lukenut tai vähemmän koulutettu, onko hän pappi, lukkari, lääkäri, rekkamies, poliisi tai siivooja. Yksinäisyys voi olla kaiken tämän keskellä musertavaa. Kun aidot puhehanat ovat kiinni, mykkä tappi tukkii sanan kulun ja elämä voi olla suorastaan helvettä. Siksi lääkkeitä tautiin on usein viinaa ja huonoa seuraa, kuten esimerkiksi nykyviihdettä. Mykkä henki ja myös yksinäisyys kuuluvat yhteen.

Kun suomalaisessa elokuvassa poika sanoo tytölle: ”Minä rakastan sinua”, se tapahtuu niin monotonisella äänellä, että ei sitä osaa oikein itkeä, eikä nauraa sitä kuunnellessa. Tyttö vastaa samalla tavoin, kuin robotti: ”minäkin rakastan sinua”. Kansan tunnevamat ovat nähtävillä ja kuultavilla jopa viihdeohjelmien vuorosanoissa. Kaikki on näytelmää. Rooleja näytellään, ei esitetä. Näin on ollut jo vuosikymmenet. Silti osa kansasta pitää siitä, että rökäleet mellastavat viinanhoureissaan, kylähullu mongertaa käsittämättömyksiään ja tekee itseänsä naurettavaksi. Ja mukana on aina joku, joka kerskaa juopottelullaan ja maanantiaamun kankkusellaan. Se on hienoa se. Jollakin tavoinhan on purettava pahaa oloaan. Tuo ylinäyttelemine on tapa, jolla näitä rooleja esitetään. Moni ihminen on vieraantunut jopa itsestään, niin että hänen on näyteltävä jopa omaa vierasta minäänsä. Tällaisia, itsestään vieraantuneita julkisuuden henkilöitä näkee mediassa ja kuulee. He näyttävät jopa omaa itseään. He eivät tunne itseään.

Mutta on toki niitäkin ihmisiä, jotka itkevät ilosta, jos vielä löytyy joku ihminen vaikkapa jostakin rukouspalvelusta, tai ehkäpä yksityinen ihminen, jolla on vielä aikaa kuunnella muutama minuutti, ja olla rukouksessa hetken kärsivän lähimmäisen kanssa. Ne ovat siunattuja hetkiä monelle. Tosin joku ns. ”oikeuskoinen” saattaa olla tietävinään, että kysymyksessä lienee jotakin ihmeuskoa ja väärää henkeä. Se ei ole varmaan luterilaistakaan.

Mykkä henki on usein myös lahkohenki. Sen hengen vallassa olevat puhuvat mielellään ”meidän uskosta”, ”meidän joukosta” ja ”meidän ihmeellisyydestämme”, eli jostakin, joka on pelkkää mykkää ihmistä itseään. He ajavat, nuo lahkoihmiset, aina vain omaa asiaansa, ei Kristuksen asiaa.

Sotavammat

Viime sotiemme raskaat koettelemukset ovat saaneet jäädä usein selvittämättä, kun puhuminen niistä asioista on ollut kiellettyjä asioita. Jokin kaamea pelko on estänyt asioiden aukaisun. Vaikuttaa, että yhä jokin valvontakomissio käyttää sanomisia. Pelätään jonkin isoveljen seuraavan keskustelija. Vammat ovat jääneet niin usein hoitamatta, koska puhumattomuus on estänyt sen – ja tuo kaamea pelko. Sotien aikana tapahtuneista, esimerkiksi desanttien aiheuttamista kauheuksista, ei ole voitu aina puhua edes aina perhepiirissä. Nyt vasta, vuosikymmenten mentyä, joku uskaltaa jotakin jo inahtaa. Suurin osa näistä kauheuksista ja kaikista muistakin sotiemme tuomista järkytyksistä ovat saaneet jäädä selvittämättä juuri tuon mykkyyden- ja pelonhengen vuoksi. Millaisia traumoja on siis kannettu puhumattomien ja selvittämättömien asioiden tähden tässä rakkaassa synnyinmaassamme. Tuntuu joskus, että suomalaisen miehen ihanne onkin täydellinen puhumattomuus. ”Suomalainen mies ei puhu eikä pussaa.” Mutta kaikesta tästä ovat seuranneet valtavat ristiriidat, mustasukkaisuudet ja monet muut ihmisten väliset epäselvyydet ja epäluottamuksen muurit. On tapahtunut veritekoja ja pahoinpitelyitä ja vuosikymmenten kyräilyjä. On selvittämättömiä alistamisia ja monia muunlaisia pahoinpitelyjä. Asioita ei ole osattu tai uskallettu julkituoda puhekielellä. Sen vuoksi on jouduttu käyttämään kovempaa kieltä; on hakattu, puukotettu, raiskattu ja juopoteltu mielettömyysiin asti, on ollut riitaa ja toraa. Olemme juro ja väkivaltainen kansa. Yksi suuri ja vapauttava väline: puhuminen, on ollut aikojen saatossa kuin kielletty kanava. Suomalainen nainen on päässyt jollain tavoin tästä kaikesta hieman helpommalla. Ainakin silloin, jos ongelmana ei ole ollut hänellä mykkä miehenpuoli. Nainen on usein verbaalisesti lahjakkaampi sukupuoli ja näin avautuvampi.

Mutta silti monella suomalaisella naisellakin on huono itsetunto. Liian moni nainen kokee kaikkialla tämän vuoksi vaaroja tulla loukatuksi. Suomalainen mies joutuukin jatkuvasti varomaan, ettei tee missään tilanteessa ns. ”pekkarisia”, kun kohtaa näitä tällaisia naisia. Miehen on sen vuoksi syytä pitää aina visusti kädet omissa taskuissaan ja suu supussa, kun näitä naisia on lähellä. On oltava varuillaan, ettei tuo ihmeellinen kristallimalja, tuo heikkoitsetuntoinen nainen, vain rikkoudu jo aivan tavallisesta puheesta. Miehen on tällaisessa tilanteessa syytä varoa, ettei tule myös jonkun naisasianaisen yliajamaksi. Heikolla itsetunnolla varustettu nainen voi sen sijaan vokotella itse ihan vapaasti, hän voi pukeutua kuin portto, mutta hänen ei tarvitse ottaa vastuuta siitä. Hän voi niin tehdä. Jotain ihmeellistä narsismiakin naismaailmaan näyttää myös liittyvän. Tätä mieltä on myös monet naiset. He ovat sen minulle kertoneet. Mutta tästä kaikesta seuraa kyllä se, että yhä useampi nainen jää vaille huomiota ja yksin. Tässä on kyse eräästä mykkyyden ja huonon itsetunnon vammasta. Tässä on asetelma, josta tulisi paljon puhua. Oman identiteettinsä koskemattomuuden vartijat pilaavat terveen tasa-arvon.

Mutta on, on toki Suomessa tervettäkin naisenergiaa! Ehkä suurin osa on kuitenkin sitä. Mutta riittää, että pieni ryhmä suurentelee asioita ja pienestäkin sanasta tulee härkänen.

Alkoholi ja itsemurhat

Kun Suomen jääkiekkomaajoukkue palasi voitokkaalta MM-kiertueeltaan, muutoin kaikki meni melko hyvin, mutta juuri kotiinpaluussa oli jotain niin sääliä, ettei sellaista voi nähdä muualla kuin Suomessa. Valmentaja tosin puolusteli käytöstä sillä, että tuo esitetty elämäntapa on lapsillekin jo kotoa tuttua! Niinköhän? Juopottelu on kuitenkin urheilijoiden tarjoama vapaa-ajan malli. Ilman viinaa ei kyetä urheilemaan, puhumaan eikä juhlimaan. ”Ilo ilman viinaa on teeskentelyä.” Viinalla rehvastelu on viihdemaailman antama malli. On hävettävää jo pelkästään katsella tätä mallia käytännössä. Samanlainen törppöily on siirtynyt jo muuallekin, esimerkiksi Valtioneuvostoon ja Eduskuntaan. Metsäläisyys on aivan liian usein suomalaisen ikoni.

On järkyttävää seurata tätä kaikkea. Puhumattomuuden mykkä henki saa kansamme voimaan ylen pahoin. Itsemurhissa olemme maailman kärkimaita, pahoinvointi ja sosiaaliset ongelmat ovat karkaamassa käsistä. On ampumavälikohtauksia, on mieletöntä väkivaltaa. Toimitaan siis median ja

kaman mallin mukaan. Edes päättäjillä ei ole tajua asioista. Myös Kirkkolaitos on mielistelyssään menettänyt kokonaan otteensa. Kirkko on mykkä koira. Sillä ei ole tarjota kansalle mitään varteen-otettavaa. Ei siis ihme, että moni suomalainen kokee, ettei kirkolla ole heille mitään annettavaa. Mitäpä hengellisesti kuolleella organisaatiolla olisi? Tämä ei tarkoita, ettei kirkossakin olisi yksittäisiä eläviä ihmisiä. Mutta kirkko-organisaatio on kuin Laodikean seurakunta. ”*Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.*” (Ilm. 3:14–18).

Mykkä suomalainen kristillisyy

”*Voi sitä, joka sanoo puupalalle: "Herää!" ja mykälle kivelle: "Nouse!" Nekö voisivat antaa oikeita neuvoja? Kullalla ja hopealla ne kyllä on silattu, mutta henkeä niissä ei ole.*” (Hab. 2:19).

Mutta juuri näin aikamme muotokristillisyydessä sanotaan. Puhutaan, mutta ollaan vaiti. Mykät saarnaajat ja puhujat puhuvat kauniisti, mutta ovat tosiasiaa tyystin vaiti. Kullalla ja hopealla silatut pinnalliset ja tyhjämpäiväiset tarinat ja jutut sinkoilevat kuitenkin ilmoille tämän ajan hartaustilaisuuksissa ja jumalanpalveluksissa, mutta ne ovat itse asiassa vain pelkkää epäjumalanpalvelusta. He heittelevät itse asiassa puupalasilla ja kivillä, eli omilla viisauksillaan ihmisiä. He latelevat sieltä saarnastuoleistaan omia tyhjämpäiväisiä lorujaan, mutta todellista Hengen sanomaa vain harvoin tapaa. He toimivat omin voimin ja omalla viisaudella, vaikka Hengen pitäisi tehdä Sana eläväksi. Ulkonaista sanaa toki on, mutta voima siitä puuttuu. Se on korvattu filosofioilla, humanismilla, maallisella koulutuksella ja sen sellaisella. Kuitenkin Totuuden Hengen pitäisi virrata kuin raikkaan veden tavoin. ”*Israelin vartijat ovat kaikki sokeita, eivät he mitään käsitä; he ovat kaikki mykkiä koiria, jotka eivät osaa haukkua. He näkevät unta, makailevat ja nukkuvat mielellään*” (Jes. 56:10).

Sellaisia ovat monet aikamme opettajat. Liian monet. Minkähän palkan he arvelevat siitä saavansa? Mykkiä koiria he ovat, mykkä heidän sanomansa.

Suomalainen kristillisyy, sen kirkko ja sen herätysliikkeet, ovat ajan saatossa pahoin mykistyneet. Vanhoissa herätysliikkeissä saattaa hallinta olla vain keskusjärjestötasolla ja vain sieltä kuuluu ainoa totuus jaettavaksi. Muuta totuutta ei ole. Siellä on myös yhteinen omatunto. Sieltä tulevat ohjeet kutakin syntikysymystä varten. Omakohtaista omaatuntoa ei saa olla. Omatunto ja oikea ajattelu sijaitsevat jossakin keskuskomiteassa aivan kuin kerran Neuvostovallan aikana. Sellaistahan se on muuallakin kaikissa diktatuureissa, olkoon se sitten hengellistä tai maallista. Toisinajattelijat tuomitaan. Puhuminen on tuolloin vaarallista. Siitä voi joutua ”Siperiaan”. Toisaalta jossakin vapaammassa yhteisössä sanoma, eli puhdas ja aito evankeliumi, on juuritettu jo kauan sitten pois julistuksesta. Miten? Tarinat ja matkakertomukset, menneisyyden henkilöiden, heidän pyhimyksensä, heidän sanonnat, ja tuo loppumaton itsensä surkuttelu, on jäänyt jäljelle. Tarinankertojia he ovat.

Lapsuudessaani monet vanhemmat veivät lapsensa kirkkoon ja seuroihin. Ja toki, kyllähän sielläkin luettiin Sanaa ja pidettiin hartauspuheita. Järjestelmällinen kristillinen opetus kuitenkin puuttui. Siellä ei kerrottu kuulijalle, miten tullaan uskoon ja löydetään uskonvanhurskaus, tai miten uudestisyntyään ja mikä on kristillistä kilvoitusta. Hartaudenharjoitusta se kaikki pääosin oli. Jumala oli kaikenlisäksi hyvin vihainen, olihan sitä myös itse kristillisyysskin. Kodeissa ei juuri ollut hengellistä opetusta. Näin oli useimmissa herätysliikemuodoissa. Toki oli käskyjä ja kieltoja. Jotain tuo kaikki saattoi jättää silti lapsen sieluun. Minulle se jätti ainaisen syyllisyyden tunteen, kun mittaa ei kyennyt täyttämään. Oli jokin mitta, johon olisi pitänyt yltää. Mutta ei. Mutta eihän sitä tuntunut kukaan muukaan täyttävän ja juuri siitä seurasi tuo valittava henki puhujilla ja sitten sama vaikerrus kansan keskuudessa. Huonoja oltiin. Parannuskin oli tekemättä. Sitähän se oli. Tosin sillä asialla jopa ylpeiltiin. Niinpä parannuksen tekemisen, uudestisyntymisen ja uskoontulon katsottiin, ja katsotaan valitettavasti vieläkin, kuuluvat vain joillekin laholalaisille. Minunkin luokse tuli sielunhoitotilanteessa kerran nainen. Hän halusi rukousta. Jotakin puutteita hän tunsikin itsellään. Mutta hän ylpeili sillä, ettei ollut tullut tehtyä tuota parannusta. ja mikä vielä ihanampaa, kukaan siellä

heidän perällä ei ollut tehnyt parannusta. He olivat siis tosi-ihmisiä. Näin olivat asiat minun kristillisyyden maailmassani aikoinaan ja ovat sitä pitkälle vieläkin.

Nykyajan lapset ja nuoriso eivät lähde enää vanhempiensa mukaan hengellisiin tilaisuuksiin. Se sellainen lienee harvinaista. Heidät on suorastaan rokotettu sieltä ulos. Nyt tarvitaan pikkusievää uskonnollista viihdettä tai sitten suorastaan kovaa rokkia. Ei nuoriso muuten mukaan lähde.

Kaikki tuo edellä kerrottu kuvaa, kuinka mykkyuden henki on vaikuttanut hengellisessä kentässä iät jos ajat ja tuhonnut ihmisten sieluja vuosikymmenten, ehkä vuosisatojen ajan.

On siksi ihanaa nähdä vielä koteja, joissa on opetusta Jeesuksesta ja armollisesta Isästä taivaassa. Lapset tuntevat Jeesuksen. Se kuulostaa aivan ihmeelliseltä. Toki sellaista vielä joskus tapaa, mutta kyllä se erikoista jo on.

Kun itse sain oman herätysliikkeeni ulkopuolella kuulla todellista evankeliumia, tulla uskoon, omistaa koko pelastuksen ihanuus, kaikki omassa elämässäni muuttui, olihan minusta tullut uusi luomus. Pian uudistumiseni jälkeen eräs vanhempi nainen tuli pyytämään, että minä, vielä keltanokka novii- si uskonasioissa, alkaisin opettaa heitä! Mutta miksi juuri minua pyydettiin? ”No, ku kukkaan muukaan ei meitä opeta”, hän sanoi. Kuitenkin tuolloinkin oli maakunnassa pappeja ja oli maallikkopuhujia. Miksi he eivät opettaneet? Syy lienee juuri tuossa mykkyuden hengessä. He hallitsivat ja hallitsevat vain hartauspuheet, eli nuo yleiset jutut Jumalasta. Kun sitten ryhdyin asiasta toimeen ja aloin opettamaan noita ihmisiä, sain yllättäen potkut omasta hengenliikkeestäni. Miksi? No, joku keksi, ettei vastakäätynyt saa Raamatun mukaan ryhtyä opettajaksi! Niin siellä sanotaan. Kääntymätön toki saa, siitähän ei ole selkeää ohjetta Sanassa. Ei toki kukaan pystynyt kokonaan tukkimaan suutani. Vain herätysliikkeeni tilaisuuksissa ei minulla opettajana ollut pitkään aikaa paikkaa. Puhujana toki saisin toki olla, jos en opettaisi! Opettaminen oli siis se vaarallinen asia mykässä uskonnollisuudessa!

Tällainen on mykkyuden julma henki. Paljon on surmattuja sen jäljiltä. Pimeyden voimat sallivat lähes kaikenlaisen uskonnollismielisen toiminnan, mutta totuutta tuo henki vihaa. Jopa valkeuden enkelinä se pyrkii sammuttamaan kaiken puheen, jonka kautta joku sielu voisi pelastua. Pimeys haluaa, että kerran elävätkin hengenliikkeet muuttuisivat mahdollisimman pian perinnäissääntökeisiksi uskontoliikkeiksi, eli mykiksi koiriksi. Olen nähnyt, millaiseen vihaan, suoranaiseen raivon valtaan, tällainen vanhan herätysliikkeen fariseusihminen voi joutua kohdatessaan Jumalan sanan totuuksia, kun hän ei kykene sitä sanomaa vastaanottamaan. Perinnäissäännöt estävät sen. Nuori viini lasketaankin uusiin leileihin. Vanha leili voi pakahtua (Matt. 9:17; Mark. 2:22). Syntynyt viha on jotakin hyvin alkukantaista. On kauheaa joutua fariseusten ja saddukeusten vihan kohteeksi. Vanha viini se siinä jyllää. Puhumaton uskonnollisuuden muoto on kauhea eksytys. Olkoon niin kaunis kuin on.

Mykkä uskonnollisuus on niin valtava voima, ettei edes tavallinen rukous paranna sitä. Tarvitaan elävä Jeesus Kristus ja hänen voimansa, ennen kuin mykkyuden henki lähtee pakosalle – ja tarvitaan uskon rukous. Mutta juuri silloin alkaa tapahtua. Monet linnakkeet saattavat murtua Hengen voimasta. Moni vääryys paljastuu totuuden valossa. Oikeus alkaa virrata kuin ehtymätön puro. Mutta myös mykkyuden taakse piiloutuneet hallitsijat tulevat päivänvaloon. Ilmitullessaan, kääntymätömyydessään, he alkavat pian hyökkäilynsä. Heidä pelottaa julkitullut totuus. Se suorastaan hirvittää heitä. Kuitenkin on välttämätöntä tuntea edellä luettu Jeesuksen sana: ”*Älkää siis pelätkö ihmisiä. Ei ole kätköä, joka ei paljastuisi, eikä salaisuutta, joka ei tulisi ilmi. Minkä minä sanon teille pimeässä, se julistakaa päivänvalossa, ja mitä kuulette korvaanne kuiskattavan, se kuuluttakaa julki katoilta.*” (Matt. 10:26,27). Tällä tavoin pääsee oikeus voitolle ja rakkaus iloitsee totuuden kanssa. Aito rakkaushan ”*ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa*” (1. Kor. 13:6). Totuus on usein huudettava julki katoilta, kun se on ollut kovin kauan kätkettynä pimeydessä. Totuus tekee vapaaksi. Tätä on saarnattava, vaikkei totuuden puhujalla ole koskaan ollut kunnollista yösjaa. To-

tuuden torvi on kuitenkin erehtyväisyydessäänkin parempi opettaja, kuin mykkyuden kalvama tupisuujulistaja. On siis käytävä totiseen rukoukseen ja opettamiseen. Siihen tarvitaan hengen voima.

Sanasta tien löytää

Mykkyys on ollut yleistä aina. Luemme Sanasta:

Jeesus parantaa mykän

Kun miehet olivat poistumassa, Jeesuksen luo tuotiin mykkä mies, jota vaivasi paha henki. ”Jeesus ajoi hengen ulos, ja mykkä alkoi puhua. Ihmiset hämmästyivät ja sanoivat: ”Tällaista ei Israelissa ole koskaan nähty.” Mutta fariseukset sanoivat: ”Pääpaholaisen voimin hän pahoja henkiä karkottaa.” ” (Matt. 9:32–34).

Tekstistä luemme, että miehen parantuminen jo Raamatun ajalla, koettiin hämmästyttävänä asiana. Fariseusten suunnalta se koettiin vaarallisena ilmiönä. Joku muu kuin he, sai tästä teosta kunnian. Tällainen on myös eräiden meidän aikamme opettajien näkemys asiasta. Mykän paraneminen voi olla tosi huolestuttava ilmiö. Mykkyydestä vapautunut ihminen alkaa näet usein puhua asioita, joita ei saisi oikeastaan sanoa ollenkaan.

Kerromme vielä yhden Jeesuksen parantamisihmeen. Kysymyksessä on myös mykkä henki.

” Palatessaan muiden luo Jeesus ja nämä kolme opetuslasta näkivät heidän ympärillään suuren ihmisjoukon ja myös lainopettajia, jotka väittelivät opetuslasten kanssa.

Jeesuksen nähdessään kaikki joutuivat hämmin ja valtaan. He riensivät hänen luokseen ja tervehtivät häntä. Jeesus kysyi heiltä: ”Mikä väittely täällä on?” Eräs mies väkijoukosta vastasi hänelle: ”Opettaja, minä toin poikani sinun luoksesi. Hänessä on mykkä henki. Se ottaa hänet valtaansa missä vain. Se paiskaa hänet maahan, ja hän kuolaa ja kiristelee hampaitaan ja menee aivan jäykkäksi. Pyysin, että opetuslapsesi ajaisivat hengen pois, mutta ei heistä ollut siihen.” Silloin Jeesus sanoi heille: ”Voi tätä epäuskoista sukupolvea! Kuinka kauan minun on vielä oltava teidän keskuudessaanne? Kuinka kauan minun pitää kestää teitä? Tuokaa poika minun luokseni.” He toivat pojan Jeesuksen luo. Jeesuksen nähdessään henki heti kouristi poikaa, ja tämä kaatui, kieriskeli maassa ja kuolasi. Jeesus kysyi pojan isältä: ”Kuinka kauan hänellä on ollut tämä vaiva?” ”Pienestä pitäen”, vastasi mies. ”Henki on monet kerrat kaatanut hänet, jopa tuleen ja veteen, jotta saisi hänet tapetuksi. Sääli meitä ja auta, jos sinä jotakin voit!” ”Jos voit?” vastasi Jeesus. ”Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” Silloin pojan isä heti huusi: ”Minä uskon! Auta minua epäuskossani!” Kun Jeesus näki, että väkeä tuli aina vain lisää, hän käski saastaista henkeä sanoen: ”Mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde pojasta äläkä enää mene häneen!” Henki huusi, kouristi poikaa rajusti ja lähti hänestä. Poika jäi makaamaan elottoman näköisenä, ja monet sanoivatkin: ”Nyt hän kuoli.” Mutta Jeesus tarttui häntä kädestä ja auttoi hänet jalkeille, ja hän nousi. Kun Jeesus sitten oli mennyt sisään ja vain opetuslapset olivat paikalla, nämä kysyivät häneltä: ”Miksi me emme kyenneet ajamaan sitä henkeä pojasta?” Hän vastasi: ”Tätä lajia ei saa lähtemään muulla kuin rukouksella [ja joissakin teksteissä: ja paastolla].” ” (Mark. 9:14–29).

On olemassa Herra, joka kaikki mykätkin henget tottelevat. Siihen tarvitaan siis sinnikästä rukousta, joskus paastoakin. Siksi ajassamme paranemiset voivat harvinaisia.

Jeesus voi olla joillekin samanlainen veli kuin oli Aaron Moosekselle. Puheliaampi veli laitetaan silloin asialle. Puhuminenhan on niin vaikea laji, että Herra lainaa joskus jonkun toisen suuta tähän tehtävään. *”Mooses sanoi Herralle: ”Mutta, Herra, minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja enkä ole nytkään, vaikka sinä olet puhunut minulle. Minulla on hidas puhe ja kankea kieli.” Herra sanoi hänelle: ”Kuka on antanut ihmiselle suun? Kuka tekee ihmisestä mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö juuri minä, Herra? Mene nyt, minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neuvon sinulle, mitä sinun tulee sanoa.” Mooses sanoi: ”Minä pyydän, Herra, lähetä joku muu.” Silloin Herra vihastui Moosekselle ja sanoi: ”Onhan sinulla veljesi Aaron, leeviläinen! Minä tiedän, että hän osaa puhua. Hän onkin jo tulossa sinua vastaan ja ilahtuu, kun saa tavata sinut. Puhu sinä hänelle ja pane sanat hänen suuhunsa, ja minä olen teidän kummankin kanssa, kun te puhutte, ja neuvon teil-*

le, mitä teidän tulee tehdä.” Hän puhuu sinun puolestasi kansalle ja on sinun suunasi, ja sinä olet hänelle kuin Jumala.” (2. Moos. 4:10–17).

Tarvitaan Herran sujuva kieli avaamaan kieleemme siteitä. Puhumalla voitetaan suuretkin voimat. Sanalla on luotu koko maailmankaikkeus. Herra sanoi ja tapahtui niin. Mutta mykkä henki kieltää puhumasta. Se kehottaa vaikenemaan, kun pitäisi puhua. Se kieltää sanomasta totuutta, vaikka puhumattomat sanat olisivat pakahduttaa ihmiset. Mutta ”eivät suuret sanat suuta halkaise.”

Hengelliset ja henkiset sairaudet

Mykkyyden henki tuo aina mukanaan myös hengelliset ja henkiset sairaudet ja vammat. Kun henki ja sielu, ihmisen sisin, ei saa oikeaa ja kunnollista ravintoa Sanasta, eli kun mykkä koirat ovat olleet ruoanjakajina, ihmissielut kärsivät ja kuolevat. He jäävät hengellisiksi lapsiksi tai näivettyvät ajantuloon kuiviksi kelojuiksi. He voivat olla joko liiallisen veden vaivaamia kaikenlaisten kasteoppien sekamelskassa, tai he voivat kärsiä kuivuudesta erämaassa, jossa ei ole tarjolla elävä vettä. Perinnäissäännöt ovatkin monen sielun jokapäiväistä ravintoa, vaikka sellainen ruoka ei ravitse, vaan se näivettää nuo kalliit sielut. Joskus on Herran puututtava asioiden kulkuun voimakkaallakin tavalla, kun profeetat ovat lähteneet omille teilleen tekemään sopimattomia. ”Suoralta tieltä poikettuaan he ovat eksyneet ja lähteneet samalle tielle kuin Bileam, Beorin poika, joka mieltyi petoksesta tarjottuun palkkaan mutta jota ojennettiin hänen rikkomuksensa tähden: aasi, mykkä eläin, puhui ihmisen äänellä ja esti profetan mielettömän aikeen.” (2. Piet. 2:15,16). Jos mykkyyden henki on jumittanut fariseusten kielet niin, ettei kiitos kaisu enää Jumalan suurista teoista, on opetuslasten kiitettävä: ”Ja kun hän jo oli lähellä, laskeutuen Öljymäen rinnettä, rupesi koko opetuslasten joukko iloiten kiittämään Jumalaa suurella äänellä kaikista voimallisista teoista, jotka he olivat nähneet, sanoen: ”Siunattu olkoon hän, joka tulee, Kuningas Herran nimessä; rauha taivaassa ja kunnia korkeuksissa!” Ja muutamat fariseukset kansanjoukosta sanoivat hänelle: ”Opettaja, nuhteleva opetuslapsiasi.” Mutta hän vastasi ja sanoi: ”Minä sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat.” (Luuk. 19: 37–40).

Kyllä näistä asioista on näilläkin luennoilla jo moneen otteeseen puhuttu - ehkä jonkun mielestä jo kyllästymiseen saakka - mutta lisää pitäisi puhua tänä mykkyyden hengen aikakautena. Siellä missä ainainen lakiräksytys ahdistaa, tai toisaalta pinnallinen armonoppi kaikille kääntymättömillekin luvattuna kaikuu, elävät sielut ovat todella vaarassa. Sairastuneet, aneemiset, jopa henkisesti ja hengellisesti kuolleet kristityt koettavat hoippua kokouksesta toiseen, jumalanpalveluksesta seuraavaan, kun tuntuu että ainakin velvollisuus niihin kutsuu, ja toisaalta myös ihmispelko niihin pakottaa. Ihmispelko ajaa monia lähtemään perinnetilaisuuksiin. Sellainen uskonnollisuuselämä on raskasta. On raskasta olla uskovainen ilman uskoa ja elää Hengestä osattomana. Erämaata se sellainen on. Siellä ei ole keitaita, vedestä rikkaita. Ei ole Elämän leipää. On vain mykkyyttä. Kaikki on ihmiskeskeistä puuhaa, puuhastelua etten sanoisi. Ei tunneta kirjoituksia, ei Jumalan voimaa. Siellä maassa vaeltava monta itkevää, uupunutta ihmistä, nuorta ja vanhaa, kun ei tunneta elävää Herraa ja hänen valtasuuruuttaan. Kukaan ei ole kertonut.

Mutta tulee kerran parempikin aika. Sen on Herra luvannut myös profetta Jesajan suulla. Silloin kukkii autiomaata ja siellä on oleva Pyhä tie:

”Silloin aukenevat sokeiden silmät ja kuurojen korvat avautuvat, rampa hyppii silloin kuin kauris, mykän kieli laulaa riemuaan. Lähteitä puhkeaa autiomaahan, vuolaina virtaavat purot arolla. Hehkuva hiekka muuttuu lammikoiksi, janoinen maa pulppuaviksi lähteiksi. Siellä, missä hyeenat lepäilivät, kasvaa silloin rantakaislaa ja papyrusta. Ja sinne syntyy tie, valtatie, sitä kutsutaan Pyhäksi tieksi. Epäpyhä ei saa sille astua: Herran tien kulkijoille se kuuluu, heille yksin. Siellä ei tyhmäkään eksy. Leijona ei nouse sille tielle, ei yksikään raateleva peto, ei yksikään. Vain vapaiksi lunastetut sitä vaeltavat. Herran vapaiksi ostamat palaavat ja saapuvat riemuiten Siioniin. He kan-

tavat päänsä päällä ikuista iloa. Ilo ja riemu astuvat portista, huoli ja huokaus pakenevat kauas.”
(Jes. 35:5–10).

Tätä aikaa odottaa Herran kansa. Silloin ovat mykät kielet avautuneet. Silloin mykät puhuvat ja kuurot kuulevat selvästi. He kiittävät elämän lähteellä Elämän Herraa. He ovat täynnä iloa. Tyhmäkin kulkee kuin viisas. Se on Pyhä tie ja ”mykän kieli laulaa riemuaan”.

Aamen.